

undersøger Sagen og danner sig sin Mening og derefter handler. Jeg ved godt, at man vil sige, at Stillingen er en anden, at man kan ikke paalægge andre Erhverv en Byrde, men der laa jo i den højtærede Statsministers Udtalelse i Dag dog en Erkendelse af, at det kunde tænkes, at saadanne Foranstaltninger kunde gennemføres, uden at det blev en Byrde for andre Erhverv. Det maa nødvendigvis ligge i de Ord, Statsministeren har sagt, og det maa ligge i det, som blev gjort i 1922 og i 1923.

Denne Opiattelse støttes ogsaa, naar man ser paa de Udtalelser, der foreligger fra de andre Erhverv her i Landet. Det er jo almindeligt, at man siger, at i en Toldpolitik er kun de Byerhverv interesseret, der producerer for Indlandet, altsaa skulde mod denne Toldpolitik paa Forhaand opmarchere Handelen og alle Eksporterhvervene. Men alle i denne Sal ved, at der fra Handelens Side foreligger Udtalelser om, at man særdeles vel kunde tænke sig i en Krise som denne at gaa til visse Kriseforanstaltninger. Og alle ved, at de eksporterende Byerhverv gennem en af deres første Mænd, Direktør Overgaard, har stillet sig ubetinget bagved de Forslag, der er fremsat fra vor Side.

Jeg haaber, at den Styrke, der er i hele Situationen, vil virke saaledes paa Regeringen, at det maa lykkes at faa gennemført en Erhvervs politik. Nu kunde man jo sige, at alt dette er Spekulationer, og hvis Regeringen nu handler anderledes, hvad saa? Dertil vil jeg sige, at man jo fra Regeringens Side i Forstaaelse med Socialdemokratiet og med os har overladt os Formandskabet i det Udvalg, som er nedsat angaaende de af os fremsatte Lovforslag, og derved klart har tilkendegivet, at man finder det naturligt, at vort Parti har Førerskabet i dette Udvalg og derigennem ogsaa i meget væsentlig Grad har Herredømmet over, til hvilken Tid disse Forslag skal bringes frem til Forhandling her i Salen. Paa dette lægger jeg en vis Vægt, thi man kunde jo tænke sig, naar to Partier var stillet saaledes, som Venstre og det konservative Parti er det i Øjeblikket, idet der er een Opgave, som de er fælles om, Ønsket om at nedbringe det offentlige Udgifter, og en anden, som de er uenige om, i hvert Fald indtil videre uenige om, at de saa valgte den Fremgangsmaade at henvise den sidste til en Undersøgelse, der aldrig fik Ende. Der har maaske i visse Kredse dæmret en Forestilling om, at saaledes kunde det gaa her. Heroverfor ønsker jeg at sige, at noget saadant er ikke tilsigtet fra vor Side, og jeg er meget lykkelig

over at være i Overensstemmelse med Statsministeren paa dette Punkt. Det kan heller ikke være Regeringens Hensigt, thi den højtærede Statsminister har jo med saa stor Styrke sagt, at Tiden var ikke inde til taktiske Manøvrer.

I denne Forbindelse falder Tanken naturlig paa den Dagsorden, der er fremsat, og naar man saa spørger, om vi kan stemme for denne Dagsorden, saa er det jo en nærliggende Ting at sige: Ja, det, der staar i denne Dagsorden, er jo egentlig ret naturligt og selvfølgelig: at man beklager, at Regeringen ikke har fremsat Forslag, og at man opfordrer den til at gøre det. Hvis man nu bedaaet af Ordenes jævne og ligefremme Klang stemte for disse, saa vilde man formodentlig bringe det ærede Medlem Hr. Stauning i en stor Forlegenhed, thi jeg tror oprigtigt talt ikke, at han har Ønske om at tage Konsekvenserne af en saadan Dagsordens Vedtagelse. Dens storpolitiske Følger skal jeg i Øjeblikket ikke komme nærmere ind paa. Dem kan vi, hvis Anledning dertil gives, diskutere og diskutere til Bunds med stor Ro fra vor Side, med den allerstørste Ro. Men ved Siden af Vedtagelsens storpolitiske Konsekvenser har den jo ogsaa saadanne for det Arbejde, der udføres her i Rigsdagen, og disse maatte ganske naturligt blive i hvert Fald en ikke kortvarig Standning i det uhyre besværlige og meget forcerede Arbejde, som Rigsdagen i Øjeblikket er inde i.

Paa en Tid, hvor vi staar i en Forhandling med Regeringen om Nedskaeringsforslagene, og haaber at naa et for begge Parter og for flere, som maatte ønske at slutte sig dertil, tilfredsstillende Resultat, paa en Tid, hvor vi staar med Arbejdet paabegyndt i Udvalget om vore Kriseforslag paa en Maade, hvorved Socialdemokratiet har den smukkeste Lejlighed til at vise en ikke af Partihensyn bunden Villighed til at gennemføre Foranstaltninger, der dog i nogen Grad kan afhjælpe Erhvervskrisen, samtidig med at Regeringen har Lejlighed til at opfylde Statsministerens atter gentagne smukke og særdeles tilfredsstillende Ord — i denne Situation kan vi ikke finde det rigtigt at stemme for en Dagsorden som den foreliggende, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man stemmer imod den.

P. Munch: Jeg skal ikke vende tilbage til den Fortid, som i nogen Grad har været berørt gennem de forskellige Taler, vi har hørt i Dag, jeg skal ikke indlade mig paa en Undersøgelse af, hvorledes Ansvaret for den bestaaende Erhvervskrise fordeles